

PineBook

东山火 (Dōngshān huǒ) เขียน

บุษบาเหม็นต์ แปล

KORN วาด

ถ้ำ ชะตา ฟ้า สาม กษัตริย์

三界仙缘

7

จบ

ตอนที่ 313 อาวุธวิเศษประจำกาย

เส้นทางที่มีอยู่ในตอนนี้ คือผลจากการเปิดทางและบุกเบิก โดยเหล่าผู้ทรงปัญญาในอดีต ที่ค่อยๆ สืบค้นและสร้างขึ้นจน กลายเป็นรูปร่าง ในระหว่างการสำรวจนั้น ไม่ว่าจะเป็น “สามพัน วิถี” หรือ “แปดร้อยสายรอง” พวกเขาก็เคยลองปฏิบัติมาแล้ว

ในท้ายที่สุด พวกเขาก็สรุปออกมาได้เพียงเส้นทางเดียว นั้นแสดงให้เห็นว่า ในบรรดาวิถีทางมากมาย เส้นทางนี้ ปลอดภัยที่สุด มีความเสี่ยงน้อยที่สุด และให้ผลตอบแทน มากที่สุด

ในแง่หนึ่ง อาจกล่าวได้ว่าเป็นทางลัดที่แท้จริง เป็น มรดกอันล้ำค่าที่เหล่าผู้ทรงปัญญาในอดีตมอบให้แก่ชนรุ่นหลัง และยิ่งถือเป็นพรอันยิ่งใหญ่อีกด้วย...

ผู้อื่นที่ไม่เข้าใจหลักการข้อนี้ ก็มักจะพยายามที่จะละทิ้ง แก่นแท้ เพื่อไล่ตามทางลัดอื่นที่เต็มไปด้วยความเสี่ยง นับเป็น เรื่องที่ไร้เหตุผลและโง่เขลาอย่างยิ่ง

เซียวจึงหยวนรู้ตัวดีว่าเขาไม่ได้เป็นอัจฉริยะ แต่เขาก็ไม่ได้โง่เขลา ดังนั้นเขาจึงไม่คิดจะทำเรื่องที่ละทิ้งแก่นแท้เพื่อไล่ตามสิ่งปลอมแปลงเหล่านั้น

ด้วยเหตุนี้ เขาจึงเริ่มครุ่นคิดเกี่ยวกับวิธีการหลอมรวมพลังปราณพิฆาตบริสุทธิ์

วิธีการหลอมรวมปราณพิฆาตบริสุทธิ์ที่ถูกต้องที่สุด ก็คือการบ่มเพาะและหลอมสมบัติพิเศษประจำกาย สมบัติพิเศษประจำกายนี้ ไม่เพียงเป็นรากฐานสำหรับการฝึกจิตวิญญาณ แต่ยังเป็นกุญแจสำคัญในการก่อกำเนิดแก่นพลังอีกด้วย

ต้องเข้าใจก่อนว่าพลังบริสุทธิ์ และพลังปราณพิฆาต เป็นพลังที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง การจะรวมพลังทั้งสองที่แตกต่างกันสุดขั้วนี้ให้กลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวนั้น มีความเสี่ยงอยู่มาก

พลังปราณพิฆาตมีคุณสมบัติหยิน ส่วนพลังบริสุทธิ์มีคุณสมบัติหยาง หยินหยางอาจจะหลอมรวมกันได้ แต่ก็อาจจะปะทะกันได้เช่นกัน หากหลอมรวมได้ก็ไม่มีปัญหา แต่ถ้าหากเกิดการปะทะกัน ผลที่ตามมาก็ไม่ต่างอะไรกับระเบิดขนาดใหญ่ที่ทำลายล้างทุกสิ่ง

ผลลัพธ์ของการระเบิดนี้ อย่างเบาก็แค่อาจทำให้จิตหลุด
ควบคุม การบำเพ็ญสูญเปล่า แต่ถ้าหนักกว่านั้น ย่อมนำไปสู่
การแตกสลายทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ ไม่เหลือแม้แต่ธาตุสี่

ดังนั้นเรื่องนี้จึงถือเป็นเรื่องใหญ่ที่ไม่อาจมองข้ามได้เลย
นี่จึงเป็นเหตุผลว่าเหตุใด แม้แต่ฮวาลิวซู่เอง เมื่อถึงขั้นตอน
ของการหลอมรวมพลังบริสุทธิ์และพลังปราณพิฆาต ก็ต้อง
เก็บตัวอยู่ในวิมานวิญญาณศักดิ์สิทธิ์เพื่อฝึกฝนอย่างเคร่งครัด

แน่นอนว่า บนโลกนี้ไม่มีสิ่งใดที่ยากเกินไป หากมีความ
พยายามและตั้งใจอย่างแท้จริง ไม่ว่าจะยากลำบากเพียงใดก็ย่อมมี
ทางแก้ไข

เหล่านักบำเพ็ญในอดีตต่างพยายามคิดค้นวิธีเอาชนะ
อุปสรรคในการหลอมรวมพลังบริสุทธิ์และพลังปราณพิฆาต ซึ่ง
หนึ่งในวิธีที่มั่นคงที่สุดก็คือ...การหลอมสมบัติพิเศษประจำกาย

ต้องเข้าใจว่าสมบัติพิเศษประจำกายนั้น เมื่อสร้างสำเร็จ
แล้วจะรวมเป็นหนึ่งเดียวกับร่างกายและจิตวิญญาณของ
ผู้บำเพ็ญ เปรียบเสมือนร่างกายอีกส่วนหนึ่ง

ดังนั้น กระบวนการหลอมรวมพลังบริสุทธิ์และพลัง
ปราณพิฆาต สามารถดำเนินการด้วยสมบัติพิเศษประจำกายได้

การทำเช่นนี้มีข้อดีสองประการ

ประการแรก หากล้มเหลว ความเสียหายจะเกิดขึ้นกับ
สมบัติพิเศษเท่านั้น แม้จะถูกพลังย้อนกลับจนได้รับบาดเจ็บ แต่
ร่างกายยังคงอยู่ ซึ่งยังมีโอกาสฟื้นฟูและแก้ไขข้อผิดพลาดได้

ประการที่สอง การหลอมรวมพลังบริสุทธิ์และพลัง
ปราณพิฆาตด้วยสมบัติพิเศษประจำกาย ทำให้สามารถควบคุม
พลังทั้งสองไว้ด้วยพลังแห่งสมบัติได้ จากนั้นจึงค่อยๆ ปรับแต่ง
ให้เข้ากัน จนในที่สุดพลังทั้งสองกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวอย่าง
สมบูรณ์

วิธีนี้มีโอกาสสำเร็จสูงมาก และความเป็นไปได้ที่จะ
ล้มเหลวมีน้อยมาก

เมื่อเวลาผ่านไป วิธีนี้จึงกลายเป็นที่นิยมในหมู่
นักบำเพ็ญ

อย่างไรก็ตาม วิธีนี้ก็มีข้อบกพร่องอยู่เพียงประการเดียว นั่นคือการเลือกสมบัติพิเศษประจำกาย ซึ่งมักทำให้ผู้บำเพ็ญ รู้สึกลำบากใจและล้งเลอยู่เสมอ

ต้องเข้าใจว่าสมบัติพิเศษประจำกาย ไม่เพียงเป็นกุญแจสำคัญในการหลอมรวมพลังเท่านั้น แต่ยังเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการฝึกจิตวิญญาณและเผชิญหน้ากับทนต์สวรรค์ ถือเป็นคู่หูที่ใกล้ชิดและอยู่เคียงข้างผู้บำเพ็ญไปตลอดชีวิต

ดังนั้น การเลือกสมบัติพิเศษประจำกายจึงต้องทำด้วยความระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง เพราะเมื่อเลือกแล้ว สมบัตินั้นจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตผู้บำเพ็ญ ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงหรือทอดทิ้งได้

แม้แต่ในกรณีของเซียนเทียม หากสมบัติพิเศษประจำกายถูกทำลายหรือถูกแย่งชิงไป ความสามารถของพวกเขาจะถดถอยอย่างมหาศาล และไม่มีโอกาสพัฒนาต่อไปได้อีก

ในการเลือกสมบัติพิเศษประจำกาย ผู้บำเพ็ญต้องพิจารณาอย่างถี่ถ้วนในสองปัจจัยหลัก ประการแรกคือต้องมีพลัง ประการที่สองคือมีศักยภาพเพียงพอ

หากไม่มีพลังเพียงพอ ก็ไม่อาจปกป้องผู้บำเพ็ญจากทนต์แห่งสวรรค์ได้ และหากไม่มีศักยภาพเพียงพอ เมื่อความสามารถของผู้บำเพ็ญเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะเมื่อเข้าสู่ระดับเซียนเทียมแล้ว สมบัตินั้นก็จะกลายเป็นสิ่งไร้ค่า หรือเพียงแค่ของประดับตกแต่งเท่านั้น

สมบัติที่ไร้ประโยชน์เช่นนี้ จะมีไว้เพื่อสิ่งใดกัน

ดังนั้น ผู้บำเพ็ญที่มุ่งหวังความก้าวหน้าจริงจัง จะต้องไตร่ตรองอย่างรอบคอบที่สุดก่อนที่จะตัดสินใจเลือกสมบัติพิเศษประจำกาย

สำหรับเซียวจิงหยวน เรื่องนี้ก็เป็นปัญหาที่ทำให้เขาลังเลใจไม่น้อยเช่นกัน

เขาไม่ได้ขาดแคลนสมบัติที่ทั้งทรงพลังและมีศักยภาพตรงกันข้าม ปัญหาของเขาคือมีสมบัติที่ทรงพลังและมีศักยภาพมากเกินไปจนไม่รู้ว่าจะเลือกอะไรดีต่างหาก

ไม่ว่าจะเป็นห่วงมังกรคู่วิหค เต่าหลอมลึกลับ หรือแม้แต่
ร่มทมิฬปฐพี ล้วนเป็นตัวเลือกที่ยอดเยี่ยม ทั้งในแง่พลังและ
ศักยภาพ

เมื่อมีของให้เลือกมากเกินไป กลับทำให้เขารู้สึก
ลำบากใจ ไม่รู้จะตัดสินใจอย่างไรดี...

อย่างไรก็ตาม เมื่อความคิดที่ยุ่งเหยิงเหล่านี้ปรากฏขึ้น
ในใจ เขาก็รีบควบคุมมันเอาไว้ เพราะเขารู้ดีว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลา
มัวคิดฟุ้งซ่าน การเลือกสมบัติวิเศษประจำกายนั้น สามารถ
เลื่อนออกไปพิจารณาอย่างละเอียดภายหลังได้ การ
เปรียบเทียบข้อดีข้อเสีย และรับฟังความเห็นจากผู้อื่น
ก่อนตัดสินใจก็ยังไม่สาย

แต่ตอนนี้เขาอยู่ในแดนผนีก และได้ผ่านการทดสอบ
ทั้งสามด่านแล้ว อีกทั้งด้วยสติปัญญาของเขา ก็สังเกตได้ว่า
การทดสอบทั้งสามด่านนี้ จริงๆ แล้วไม่ได้มีอันตรายร้ายแรง
มากนัก พูดยังได้ว่าการมีอยู่ของด่านทั้งสาม อาจจะเป็นเพียงการ
เตรียมพร้อมเพื่อช่วยเหลือเขา และมอบสิ่งดีๆ ให้แก่เขาเท่านั้น

เมื่อคิดถึงจุดนี้ อารมณ์ของเซียวจิ้งหยวนก็ซับซ้อนขึ้นเล็กน้อย เขาลืมตาขึ้นมองไปรอบๆ อย่างละเอียด และพบว่าในเวลานี้สายฟ้าที่เคยปกคลุมพื้นที่รอบด้านได้หายไปอย่างเงียบๆ

หรือกล่าวได้ว่า สายฟ้ารุนแรงเหล่านั้นได้กลับไปเป็นแสงดาวอันเจิดจรัสที่เปล่งประกายอยู่บนท้องฟ้าเบื้องสูงเหมือนเดิม

เขายืนอยู่ใต้แสงดาวนั้น จ้องมองดูอย่างเลื่อนลอย...

ทันใดนั้นเอง ท้องฟ้าอันเต็มไปด้วยดวงดาวก็หมุนวนอีกครั้ง ราวกับว่าฟ้าดินพลิกคว่ำ เกิดเป็นกระแสน้ำวนอันรุนแรง

เซียวจิ้งหยวนที่อยู่ในกระแสน้ำวน รู้สึกได้เพียงว่าฟ้าดินหมุนคว้าง สายตาพร่าเลือน และร่างทั้งร่างเหมือนถูกโยนไปมา จนไม่อาจจับทิศทางใดๆ ได้อีก

ตุ๊บ...

ไม่รู้ว่เวลาผ่านไปนานเท่าใด แต่เขารู้สึกถึงแรงกระแทก
ทั่วทั้งร่าง ความเจ็บปวดแล่นไปทั่วร่างกายจนเหมือนกระดูกจะ
แตกเป็นเสี่ยงๆ นี่ทำให้เขาตระหนักว่ เขาน่าจะมาถึงสถานที่
แห่งใหม่แล้ว

เขารีบตั้งสติและมองไปรอบๆ ทันที แล้วสิ่งที่ปรากฏ
ตรงหน้าก็ทำให้เขาแทบหยุดหายใจด้วยความตกใจ

เพราะเบื้องหน้าเขาในระยะไม่ถึงร้อยหมี มีโซ่ขนาดใหญ่
หนาราวกับโองน้ำ พันกันยุ่งเหยิงเป็นร่างแห โซ่เหล่านี้ันร้อย
เส้นซึ่งพาดผ่านกันไว้แน่นหนา ตรึงค้ำควาโลหิตขนาดมหึมาไว้
กลางท้องฟ้าที่ว่างเปล่า

ค้ำควาตัวนั้นช่างใหญ่โตมหึมา ร่างกายของมันคล้าย
ภูเขาสองตระหง่านปกคลุมทั่วพื้นที่กว้างใหญ่ สองปีกกางออก
แผ่ขยายสุดสยตา ราวกับเมฆครึ้มที่ปกคลุมฟ้าดิน กิน
อาณาเขตกว้างหลายพันลี้

สิ่งที่ดึงดูดสายตาเขาคือ บนปีกสีเลือดของมันเต็มไปด้วย
เส้นเอ็นนับไม่ถ้วน จนคล้ายเป็นลวดลายบางอย่าง มีแสงจางๆ
ไหลเวียนอยู่คล้ายเป็นอักขระลึกลับบางอย่าง

เพียงแค่เหลือบมอง เขาก็รู้สึกว่จิตใจแทบจะถูกดูดกลืนเข้าไป แต่ไม่นานเขาก็ได้สติกลับมา

เพราะในลวดลายเหล่านั้น เขาสัมผัสได้ถึงกำพวนความโหดเหี้ยม ความรุนแรง และพลังงานมืดที่ชวนสะพรึงกลัวอย่างที่สุด

พลังอันมหาศาลที่แผ่ออกมาจากค้างคาวโลहितตัวนี้พุ่งทะลุฟ้าดิน รวบรวมพลังที่จะทำลายทุกสรรพสิ่ง ความกลัวเล่นจับใจเขา หัวใจบีบรัดจนแทบหยุดเต้น

“น่ากลัว...”

ตอนที่ 314 วิถีไต้ซ่าง

เมื่อเซียวจิ้งหยวนเห็นคางควาโลहितขนาดมหึมา ร่างกายของเขาก็ราวกับถูกโยนเข้าสู่สถานที่ที่อันตรายที่สุดในไต้หล้า ความหวาดกลัวทำให้เขาไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ ทั้งร่างซุ่มโซกไปด้วยเหงื่อเย็น

เพียงแวบแรก เขาก็เริ่มคาดเดาในใจว่าคางควาอันน่าสะพรึงตัวนี้ อาจเป็นเจ้าสำนักเงาโลहित ปีศาจอันตรายพลึงที่สามารถแปลงร่างได้อันเลื่องชื่อ

แต่ถึงอย่างนั้น ปีศาจตนนี้ก็ถูกโซ่ขนาดใหญ่ที่หนาเท่าโองน้ำจำนวนนับร้อยนับพันเส้นตรึงแน่นหนาอยู่กลางอากาศ จนไม่สามารถขยับตัวได้แม้แต่แต่น้อย...

เมื่อเซียวจิ้งหยวนสงบใจลง เขาก็เริ่มสังเกตเห็นว่าคางควาโลहितยักษ์ตัวนี้เหมือนไม่มีจิตวิญญาณหลงเหลืออยู่แล้ว เหลือเพียงร่างที่ถูกตรึงลอยอยู่ในอากาศ แม้ความกดดันและ

บรรยากาศที่น่าหวาดหวั่นแผ่ออกมาชัดเจน แต่ร่างที่ไม่มีจิตวิญญาณก็ทำให้รู้สึกแตกต่างออกไปเล็กน้อย

เมื่อเป็นเช่นนี้เขาจึงรู้สึกเบาใจขึ้นมาบ้าง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคงระมัดระวังตัว เพราะเขาไม่แน่ใจว่าเหตุการณ์ทั้งหมดที่เขาเผชิญอยู่นี้เป็นพรหรือเป็นภัยกันแน่ และบุคคลปริศนาที่ทำให้เขาต้องผ่านการทดสอบสามด่านเพื่อมาพบคนนั้น แท้จริงแล้วเป็นผู้ใดกันแน่

เซียวจิงหยวนเต็มไปด้วยความสงสัย เขาไม่อาจจะรับความอยากรู้อยากเห็นได้ จึงเริ่มมองไปรอบๆ อย่างละเอียดหวังว่าจะพบคำตอบ

“ฮึ!” ทันใดนั้น เสียงเย็นเยียบเสียงหนึ่งดังขึ้นในโสตประสาทของเขา “เจ้าเด็กน้อยเอ๋ย ชี้อลาดตาขาวเสียจริง เจ้าเป็นศิษย์สำนักสายใด ถึงได้นำขายน้มาถึงเพียงนี้”

“เอ่อ...”

เซียวจิงหยวนตกใจจนสะดุ้ง รีบหันมองซ้ายขวาทันที แต่รอบด้านกลับว่างเปล่า ไม่มีผู้ใดอยู่เลย โดยเฉพาะเสียงที่เขา

ไต่ยีนนั้น ราวกับดั่งขึ้นจากในใจของเขาเอง ระบุไม่ได้ว่ามาจาก ทิศทางใด

“เจ้าโง่!” เสียงนั้นดั่งขึ้นอีกครั้งพร้อมคำหนิ “ในฐานะ ศิษย์แห่งไท่ซาง เจ้าไม่รู้แม้กระทั่งการใช้จิตสัมผัสของตนเอง หรืออย่างไร”

“วิถีแห่งไท่ซาง!”

เซียวจิงหยวนสะดุ้งทั้งร่างและจิตใจ ขณะเดียวกันในหัว เขาก็พลันนึกถึงบทคัมภีร์แห่งกรรม ซึ่งในคัมภีร์คำสอนนี้มีข้อความหนึ่งกล่าวไว้ว่า ใจนั้นว่างเปล่าไร้รูป เจียบสงัดแต่แปรเปลี่ยนเป็นสรรพสิ่ง

ก่อนหน้านี้ เขาไม่อาจเข้าใจความหมายของคำกล่าวนี้ได้

ทว่าขณะนี้ เขากลับรู้สึกเหมือนจิตใจแจ่มกระจ่างขึ้นมา เขารับหลับตาลง ขณะเดียวกันก็มีพลังงานลึกลับบางอย่างแผ่เข้ามาในจุดกึ่งกลางระหว่างคิ้วของเขา หมุนวนจนก่อเกิดเป็นอักขระแห่งแสงสว่างที่งดงามวิจิตร

ในชั่วพริบตา ประตู่แห่งโลกใบใหม่ค่อยๆ เปิดกว้าง
ต่อหน้าเขา เขาประหลาดใจเมื่อพบว่ากำแพงที่กั้นการรับรู้
ระหว่างร่างกายกับโลกภายนอกได้พังทลายลงโดยไม่รู้ตัว

แม้จะหลับตา เขาก็สามารถเห็นสิ่งต่างๆ รอบตัวได้อย่าง
ชัดเจน

“พอจะมีไหวพริบบ้าง...”

ในเวลานั้นเอง เสียงเย็นเยียบดังขึ้นอีกครั้ง พร้อม
น้ำเสียงที่แฝงไปด้วยความไม่พอใจ “เจ้ามาจากสำนักสายใด
กันแน่ เหตุใดถึงได้มีฝีมืออ่อนด้อยเพียงนี้”

เมื่อเปิดจิตสัมผัสได้แล้ว เชียวจิงหยวนก็สามารถจับ
ความเคลื่อนไหวเล็กๆ น้อยๆ ขณะเสียงนั้นพูดขึ้นได้ เขาจึงรีบ
หันไปมองตามทิศทางของคลื่นพลังนั้นอย่างระมัดระวัง

เพียงแรกเห็น เชียวจิงหยวนก็ถึงกับตกตะลึง ความคิด
ในหัวพลันว่างเปล่า

สิ่งที่เขาเห็นคือบุคคลปริศนาที่ยืนอยู่กลางหมู่ดาว หรืออาจกล่าวได้ว่าท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวนับไม่ถ้วน ดุจเม็ดทรายแห่งแม่น้ำคงคา คือร่างแปลงของบุคคลนั้น

พูดง่าย ๆ ก็บุคคลนั้นได้แปรเปลี่ยนร่างของตนเอง ให้กลายเป็นห้วงอวกาศอันไร้สิ้นสุด รวบรวมทั้งหมู่ดาวอันกว้างใหญ่ไพศาล และพันนาการค้างคาวโลหิตขนาดมหึมาไว้ ด้วยโซ่ร้อยพัน

ภาพที่เห็นนี้จะไม่ทำให้เขาตกตะลึงจนตาค้างได้อย่างไร...

ติง!

เสียงสายฟ้าฟาดดังสนั่นคล้ายปืนใหญ่ระเบิด ก้องกังวานในจิตใจของเชียวจิ้งหยวนจนเขาสะดุ้งเฮือก ร่างทั้งร่างเหมือนถูกปลุกให้ตื่นจากภวังค์

“เด็กน้อยเอ๋ย” บุคคลปริศนาผู้กลายร่างเป็นห้วงอวกาศ กล่าวด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ “เจ้ามาในแดนแห่งการผินนี้ด้วยคำสั่งของผู้ใดกัน หรือว่าสำนักของเจ้าทราบเจ้าค้างคาวโลหิตคิดจะทำลายผืนภูกออกมา จึงส่งคนมาช่วยกันหรือ”

“แต่ก็ไม่น่าใช้...” เสียงนั้นรำพึงรำพัน “หากจะส่งคนมาจริง ก็ไม่น่าจะส่งแค่เจ้าเด็กน้อยคนนี่...”

ถูกดูแลจนเข้าให้แล้วสิ

เชียวจึงหยวนลบจมูกเบาๆ พลังคิดในใจว่า เมื่อเทียบกับบุคคลปริศนาอันยิ่งใหญ่ นั้น ตนเองก็เป็นได้เพียงตัวหมากตัวเล็กที่ไร้ความสำคัญเท่านั้นเอง

“อ้อ...” ในจังหวะนั้น บุคคลปริศนากล่าวด้วยน้ำเสียงลุ่มลึกว่า “แม้แต่เจ้าเด็กน้อยยังต้องถูกส่งมาสมรภูมิ แสดงให้เห็นว่าศึกครั้งนี้ช่างโหดร้ายยิ่งนัก อย่างไรก็ตาม หากท่านเจ้าสำนักอยู่กับเรา สำนักไท่ชางย่อมไร้พ่ายแน่นอน

“เจ้าเป็นคนมาแจ้งข่าวชัยชนะใช่หรือไม่”

เสียงของเขาแฝงความยินดี “รีบเล่ามา หลังจากโค่นล้มสำนักเงาโลหิต และที่ข้าพญิกษาราชคังดาวโลหิตได้แล้ว ราชापิตาจึงจอกเชียวก็ถูกกำจัดด้วยหรือไม่ ฮ่าๆ หากทำลายมือซ้ายขวาเหล่านี้ได้ มันก็ไม่มีทางยืนหยัดต่อไปได้...”

“ซี้ด!”

หัวของเซียวจิงหยวนแทบระเบิดออกมาในทันที

มือซ้ายและมือขวา...ไม่สามารถต้านทานได้ด้วยตัวคนเดียว...คำพูดเหล่านี้หมายความว่าอย่างไรกันแน่ ข้อมูลนี้ช่างใหญ่หลวงยิ่งนัก...

เซียวจิงหยวนรู้สึกเหมือนเฟื่องในสมอหมุนตัว ใจเต็มไปด้วยความหวาดกลัวจนสุดประมาณ เขาเริ่มสัมผัสได้ว่าตนเองอาจถูกดึงเข้าไปในเหตุการณ์อันยิ่งใหญ่ที่เกินจะจินตนาการ

“...เด็กน้อย!”

ในขณะเดียวกัน เสียงอันดุดันดังขึ้นอีกครั้ง “เจ้าเป็นไปหรือไร เหตุใดถามอะไรก็ไม่ตอบ! หรือว่าท่านอาจารย์ของเจ้าไม่ได้สั่งสอนให้เจ้ารู้จักเคารพผู้อาวุโสหรืออย่างไร”

น้ำเสียงของเขาดังกึกก้องประหนึ่งสายฟ้า ทำให้เซียวจิงหยวนรู้สึกมีนงงจนแทบจะทรงตัวไม่อยู่

“อีก!”

เซียวจิ้งหยวนได้สติ รีบก็น้ำลายลงคออย่าง
ยากลำบาก ใจของเขาหม่นวนไปมาพร้อมกับอารมณ์ที่ปะปนทั้ง
ความกังวล สับสน และตื่นเต้น ก่อนที่เขาจะค่อยๆ ประสานมือ
ค้ำับด้วยท่าที่ระมัดระวังและกล่าวว่า “ผู้ท่านอาวโส...

“ข้า...ศิษย์แห่งอารามหวนจิน...”

เซียวจิ้งหยวนเลือกคำพูดอย่างระมัดระวัง เอ่ยด้วย
น้ำเสียงแผ่วเบา “ข้าน้อยผู้ไร้ความสามารถ ขอคารวะ...”

“อารามหวนจินหรือ”

บุคคลปริศนาถึงกับชะงักไปชั่วขณะ ก่อนจะกล่าวด้วย
น้ำเสียงลึกลับ “สำนักไท่ซางมีเจ็ดยอดเขา สิบสองวิหาร ยี่สิบสี่
เขต และสามสิบหกตำหนักย่อย ข้าไม่เคยได้ยินชื่ออาราม
หวนจินเลยสักแห่ง

“ข้าก่อน...”

จู่ๆ บุคคลปริศนาก็เหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ ก่อนจะถาม
ย้าว่า “เจ้ากำลังหมายถึงหอหวนจินที่อยู่ในสำนักเนินพยัคฆ์
อย่างนั้นหรือ ฮ่าๆ เมื่อก่อนตอนที่อาจารย์ลุงของข้าบรรลุนิเชียน

ที่เนินพยัคฆ์ ข้าได้ไปทำความเคารพ และพักอยู่ที่หอหวนจิน
ด้วย ข้าเกือบลืมไปแล้วเชียว...”

“ใช่แล้วๆ” เสียงนั้นแฝงความพึงพอใจ พลังกล่าวด้วย
รอยยิ้มบางเบา “ที่แท้ เจ้าก็เป็นศิษย์สายเนินพยัคฆ์นี่เอง
ไม่แปลกใจเลยที่เจ้าได้ครอบครองห้วงมังกรคู่วิหค และเข้าใจ
ค่ายกลดวงดาวลับได้...”

เปรี้ยง!

เชียวจึงหยวนรู้สึกเหมือนร่างกายและจิตใจถูก
สั่นสะเทือนรุนแรงอีกครั้ง ความคิดของเขาว่างเปล่าไปชั่วขณะ
เสียงฟ้าคำรามดังกึกก้องในโสตประสาทจนไม่ได้ยินอะไรจาก
ภายนอกอีกต่อไป

ไต้ซ่าง สำนักเนินพยัคฆ์ หอหวนจิน...

เหตุใดข้อมูลเหล่านี้ถึงแตกต่างจากสิ่งที่เขารับรู้มาโดย
สิ้นเชิง

สำนักไต้ซ่าง สำนักนี้เขาไม่เคยได้ยินชื่อเลย ไม่ว่าจะเป็น
จากคำบอกเล่าหรือคำวิจารณ์ใดๆ

ทว่าสระกระปี่เนินพยัคฆ์นั้น ไม่ใช่สถานที่ที่ท่านเขียน
เนินพยัคฆ์เป็นคนสร้างขึ้นหรือหรือ ซึ่งหลังจากที่ท่านเขียน
เนินพยัคฆ์บรรลุขึ้นสวรรค์ไป ที่แห่งนั้นจึงถูกปล่อยทิ้งรกร้าง
จนกลายเป็นสถานที่ฝึกปรือฝีมือของศิษย์สาวกจากสำนักต่างๆ

หรือว่าคำบอกเล่านี้จะเป็นเรื่องโกหก

และอารามหวนจินที่เขารู้จัก แท้จริงแล้วคือหอหวนจิน
ที่อยู่ในเขตครอบครองของสระกระปี่เนินพยัคฆ์อีกที่

หากทั้งหมดนี้คือความจริง เช่นนั้น...

เรื่องบางเรื่องสามารถอธิบายให้แจ้งกระจ่างได้ อย่างเช่น
ตอนที่เขาอยู่ภายในสระกระปี่ แม้ต้องพบเจอกับอันตราย
มากมาย แต่เขากลับยังสามารถเข้าใจค่ายกลกระปี่อันลึกลับนั้น
ได้

ยิ่งไปกว่านั้น ขณะที่เขากำลังควบแน่นพลังงานลบ เขา
สามารถฝึกอุปสรรคของค่ายกลกระปี่ ซึ่งแม้แต่เซียนดินยังไม่
อาจผ่านได้ และยังสามารถดูดซับพลังปราณกระปี่ในนั้นมาใช้
หลอมร่างกายของตนเองได้อย่างง่ายดายอีกด้วย...

ตอนที่ 315 ความจริงที่หายไป ในหน้าประวัติศาสตร์

ไม่ว่าจะเป็นการเข้าใจค่ายกลกระปี่เนินพยัคฆ์ หรือการ
ใช้พลังจากสระกระปี่เพื่อควมแน่นพลังงานลบ...

ก่อนหน้านี้ เชียวจึงหยวนเคยคิดเสมอว่ามันเป็นเพราะ
โชคช่วย บวกกับพรสวรรค์ที่เขามี จึงทำให้ทุกอย่างราบรื่น
เช่นนี้

แต่ถ้าสิ่งที่บุคคลปริศนากล่าวไว้ทั้งหมดเป็นความจริง
ข้อสรุปเดิมของเขาก็ต้องถูกกลับล้าง

ความจริงแล้วไม่ใช่เพราะเขาเป็นอัจฉริยะ แต่เป็นเพราะ
เขาเองก็เป็นผู้สืบสายแห่งสระกระปี่เนินพยัคฆ์ ทุกสิ่งที่เขาได้รับ
ไม่ว่าจะเป็นความสำเร็จหรือโชคดี ล้วนเป็นผลจากพรอัน
ประเสริฐที่เหล่านุ่นก่อนทิ้งไว้

หรือกล่าวอีกอย่างก็คือ ความยากลำบากที่เขาเผชิญนั้น
เบากว่าผู้อื่นมากนัก เพราะเขาได้รับสิทธิพิเศษในฐานะศิษย์
สายตรงของสำนัก

“ตำหนักสาขาเนินพยัคฆ์ ตอนนี้น่าจะอยู่ภายใต้การดูแล
ของอาจารย์น้องชิงหยางใช่หรือไม่”

ในขณะที่เซียวจิงหยวนจมอยู่กับความคิดหลากหลาย
บุคคลปริศนาก็ถามขึ้นอีกครั้ง “เป็นเขาสินะที่ส่งเจ้ามา แล้ว
สถานการณ์ภายนอกตอนนี้เป็นอย่างไบบ้าง...ราชาปีศาจ
ถูกกำจัดไปแล้วหรือยัง”

“ราชาปีศาจ?”

เซียวจิงหยวนเบิกตากว้าง ใจเขาเต็มไปด้วยความ
ตกตะลึง รวากับมีภูเขานักยิ่งกดทับหัวใจจนเขาแทบหายใจ
ไม่ออก

ในตอนนี้อง เขาเริ่มเข้าใจบางสิ่งว่าเจ้าสำนักเงาโลหิตที่
น่าสะพรึงกลัว อาจเป็นเพียงลูกน้องของราชาปีศาจเท่านั้น

แต่สิ่งที่ทำให้เขาสับสนมากที่สุดคือ เหตุใดไม่มีใครรู้เรื่องนี้เลย

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของราชาปีศาจ หรือสำนักไท่ซาง เยียนหลิงอวี่นและเยี่ยนจื่อชิวไม่เคยเอ่ยถึงแม้เพียงนิดเดียว หากไม่ใช่เพราะเขาเชื่อมั่นในตัวเยียนหลิงอวี่นแล้ว เขาอาจสงสัยทันทีว่าเยียนหลิงอวี่นกำลังปิดบังอะไรเขาอยู่หรือไม่...

“...เจ้ายังจะนิ่งเงียบอยู่อีกหรือ”

ทันใดนั้นเอง บุคคลปริศนาเห็นท่าทางของเซียวจิ้งหยวน ที่เต็มไปด้วยความลังเล จึงเอ่ยตำหนิด้วยน้ำเสียงดุดันว่า “เจ้าเด็กน้อย ข้าคือหัวหน้าสิงเฟิงแห่งสำนักอาญา เจ้าไม่รู้จักข้าหรือ ยังลังเลอะไรอยู่อีก รีบบอกเจตนาของเจ้ารวมถึงเรื่องที่เจ้ารู้ทั้งหมดมา!”

เพียงชั่วพริบตาเซียวจิ้งหยวนรู้สึกได้ถึงพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่ที่พวยพุ่งลงมาจากปากฟ้า ทำให้ใจของเขาสั่นสะท้านจนไม่กล้าเอ่ยอะไรออกไปโดยไม่คิด

“ฮ่าๆ!”

ในเวลาเดียวกัน เสียงที่เยือกเย็นแผ่ความน่ากลัว
ดังก้องขึ้นในความว่างเปล่า เต็มไปด้วยความเย้ยหยัน “ตาเฒ่า
เจ้ายังไม่เข้าใจอีกหรือ เขาไม่ใช่ไม่ยากพูด แต่เขาไม่รู้อะไรเลย
ต่างหาก”

พลัฏฐาณโลหิตสีชาดปรากฏขึ้นกลางอากาศพร้อมเสียง
ลึกลับนั้น ฟุ้งตรงไปยังร่างอันใหญ่โตของคางคกโลหิตคล้าย
สายฟ้า

“บังอาจ! ช่างเหิมเกริมนัก!”

ทันใดนั้นเอง สิ่งเพ่งก็ร้องคำรามด้วยความโกรธ
ดวงดาวที่ส่องแสงพร่างพรายบนท้องฟ้าเปล่งประกายเจิดจ้าขึ้น
ในชั่วพริบตา

ครืนๆ

ฟากฟ้าก้องไปด้วยเสียงฟ้าร้อง พลันเกิดสายฟ้า
หลายสายฟาดฟัน เหมือนอสรพิษสีเงินที่กำลังเต้นระบำ สายฟ้า
นับล้านปกคลุมไปทั่วทั้งท้องฟ้าและพื้นดิน

ตูมๆๆ

สายฟ้าที่รุนแรงและบ้าคลั่งพุ่งกระหน่ำลงมาปกคลุม
ทุกตารางนิ้วของฟ้าดิน เส้นสายของสายฟ้าประกายแสงเจิดจ้า
ดังดอกไม้ไฟที่งดงามเกินจะพรรณนา

ทว่าผู้ที่อยู่ในเหตุการณ์อย่างเซียวจิ้งหยวนกลับรู้สึก
หวาดกลัวจนสั่นระริก ในความรับรู้ของเขา พลังสายฟ้า
น่าสะพรึงกลัวนี้สามารถทำลายล้างฟ้าดินได้ในพริบตา

โดยเฉพาะเมื่อพลังอันรุนแรงนี้ระเบิดขึ้น แม้จะไม่ได้
พุ่งเป้าตรงมาที่เขา แต่ก็มีบางส่วนกระทบถึง สายฟ้าที่
แผ่กระจายมาสัมผัสทำให้ร่างกายของเขาชาไปทั้งตัว และเริ่มมี
ควันลอยขึ้นจากผิวหนัง

“ซี้ด...”

ความเจ็บปวดจากกระแสไฟฟ้าทำให้เซียวจิ้งหยวนรู้สึก
ปวดร้าวจนแทบทนไม่ไหว แต่เขายังคงมีไหวพริบพอจะรู้ว่านี่
เป็นช่วงเวลาสำคัญ เขาจึงไม่กล้าส่งเสียงใดๆ ออกมา เพียงใช้
มือปิดปากและอดทนฝืนต่อความเจ็บปวด

ท่ามกลางสายฟ้าที่โหมกระหน่ำ แสงสีโลหิตที่
เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วเหมือนพยายามวิ่งหนีอย่างเอาเป็น-

เอาตายก็เริ่มดูเหน็ดเหนื่อย เมื่อถูกสายฟ้าฟาดกระทบ แสง
สีโลหิตที่ไม่มีตัวตนชัดเจนก็เริ่มมีควันพวยพุ่งขึ้น...

“สิงเพิง!”

เสียงจากแสงสีโลหิตเปล่งขึ้นอย่างโกรธเกรี้ยว มั่นกล่าว
ด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นและแฝงความโหดเหี้ยมว่า “เจ้าตาเฒ่าผี
เอ๋ย... ไม่สิ แม้แต่ผีเจ้าก็ยังไม่ใช่... เจ้าได้ตายไปกว่าพันปี
กลายเป็นแค่ความยึดติดที่หลงเหลืออยู่... ไม่ใช่มนุษย์ ไม่ใช่
วิญญาณ ไม่ใช่เซียน แม้แต่หกภพภูมิก็ยังไม่ยอมรับเจ้า เจ้า
ไม่ควรมัวตัวตนอยู่บนโลกนี้ด้วยซ้ำ...

“เจ้าอยากรู้หรือไม่ว่าเหตุใดเด็กนั้นถึงไม่กล้าตอบคำถาม
ของเจ้า

“เพราะสำนักไท่ซางได้ล่มสลายไปนานกว่าพันปีแล้ว
ตอนนี้ในสามโลก ไม่มีสำนักไท่ซางดำรงอยู่อีกต่อไปแล้ว...

“เมื่อพันปีก่อน สำนักไท่ซางเคยรุ่งเรืองดังดวงอาทิตย์
กลางท้องฟ้า เป็นผู้นำแห่งโลกแห่งการบำเพ็ญ สำนักใดบ้าง
ในใต้หล้าที่ไม่เคยอิจฉา ดังนั้นพวกเขาจึงรวมตัวกันและทรยศ
เจ้า...

“ในสงครามที่สำคัญที่สุด พวกเขากลับไม่ปรากฏตัว...
ฮ่าๆ แล้วในชั่วข้ามคืน มรดกอันยิ่งใหญ่ที่สั่งสมมากกว่าพันปีของ
สำนักไท่ซางก็ถูกทำลายจนสิ้น

“ยิ่งกว่านั้น เพื่อปกปิดประวัติศาสตร์นี้ พวกเขายัง
ลบเลือนทุกบันทึกเกี่ยวกับสำนักไท่ซาง ทำให้พวกเจ้า
กลายเป็นวิญญาณไร้ร่องรอยที่ไม่มีผู้ใดจดจำอีกต่อไป

“ฮ่าๆ เจ้าผีเฒ่า...พวกเจ้าต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตาย
ไม่ประมาณตน คิดต่อต้านราชาของข้า แต่สุดท้ายกลับพ่ายแพ้
ด้วยน้ำมือของพรรคพวกตัวเอง...เจ้าไม่โกรธแค้นหรือ เจ้าไม่
เคียดแค้นหรือ”

เสียงเยือกเย็นดังก้องดุจดังจิตวิญญาณออกจากร่าง
กรีดลึกเข้าไปถึงหัวใจ

เซียวจิงหยวนที่อยู่ข้างๆ เพียงได้ยินเสียงก็รู้สึกเหมือน
จิตใจหลุดลอย เขาไม่เพียงถูกดึงดูดด้วยความชวนลุ่มหลงของ
เสียง แต่ยังสะท้านสะเทือนใจจากเรื่องราวที่ได้ยิน

ความเศร้าโศกและความหนาวเย็นแทรกซึมไปทั่ว
ร่างกายจนเขารู้สึกหมดหวัง

แต่ทันใดนั้น ความโกรธที่ไม่อาจจะจับได้พลันลุลามขึ้น
ในใจของเขา ไฟแห่งความโกรธไหม้กระหน่ำจากใจกลางจน
แผ่ซ่านไปทั่วร่าง จู่ๆ เขาก็รู้สึกโกรธแค้นสุดขีด ดวงตาแดงก่ำ
เส้นเลือดฝอยปูดโปน

เขาเกลียด โกรธ เสียใจ และคลุ้มคลั่ง

เขากำหมัดแน่น เล็บจิกลงไปใผ้ามือทะเลผิวหึง
จนเลือดไหล กลืนคำเลือดจางๆ ลอยปะปนในอากาศและ
แทรกเข้าจมูกของเขา

น่า!

กลืนคำเลือดนั้นไม่ต่างอะไรกับน้ำมันที่ถูกหยดลงใน
กระทะร้อน ทำให้เปลวไฟแห่งความโกรธในใจเชื้อวจึงหวน
ลุกโชนขึ้นทันที...

แต่ก่อนที่เขาจะได้ทำอะไร ทันใดนั้นสายฟ้าที่ไหม้
กระหน่ำบนท้องฟ้าก็ระเบิดขึ้นอีกครั้ง สายฟ้านับล้านสาย
หลอมรวมกันกลายเป็นมหาสมุทรแห่งสายฟ้า ทั้งสายฟ้า
ทรงกลม สายฟ้าพันเลื้อย และสายฟ้าอื่นๆ อีกมากมาย

พาดผ่านไขว้กัน พุ่งลงมาจากฟากฟ้าราวกับตาข่ายขนาดมหึมา
ปกคลุมท้องฟ้าและทุกพื้นที่โดยไม่ทิ้งช่องว่างใดๆ

เปรี้ยงๆ...

ภายใต้พายุสายฟ้าที่รุนแรงนั้น แสงโลहितอัน
น่าสะพรึงกลัวไม่อาจหลบหนีไปที่ใดได้ มันถูกสายฟ้าฟาด
พันวนการอยู่ภายใน ถูกสายฟ้าฟาดซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เมื่อประตูเมืองลูกใหม่ สระน้ำย่อมได้รับผลกระทบ

เขี้ยวจิ้งหยวนก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น เขาถูกสายฟ้าหลายร้อย
สายฟาดเข้าพร้อมกัน กระแสไฟฟ้าร้อนแรงแล่นผ่านตัวร่าง
ทำให้เขากระตุกไปทั้งตัวจนถึงกับน้ำลายฟูมปาก

โชคดีที่ร่างกายของเขามีลักษณะพิเศษ แม้จะถูกสายฟ้า
กระหน่ำใส่อย่างรุนแรง ก็มีเพียงความเจ็บปวดแสนสาหัส
เท่านั้นที่เขาต้องทนทาน ไม่ถึงกับได้รับบาดเจ็บสาหัส

ตรงกันข้าม การถูกสายฟ้ากระหน่ำเช่นนี้กลับช่วยให้เขา
ค่อยๆฟื้นคืนสติ เมื่อเขาคืนสติเต็มที่ เหงื่อเย็นๆ ก็ผุดขึ้นเต็ม

ใบหน้า รู้ทันทีว่าตนเองเพิ่งจะหลงกลเข้าไปในแผนการลวง
โดยไม่รู้ตัว

แต่แม้จะกลับมามีสติแล้ว ในใจของเขากียังคงมีความคิด
สับสนวุ่นวาย

คำพูดของคางคาวปีศาจนั้น...เป็นความจริงหรือไม่

หรือว่าสำนักไท่ซางล่มสลายเพราะมีใครบางคนแอบ
แทงข้างหลังงั้นหรือ

ตอนที่ 316 เคารพอาจารย์

ยึดมั่นในวิถี

เวลานั้น เขียวจึงหยวนตอกอยู่ในความสับสน ไม่แน่ใจว่าจะเชื่อคำพูดของปิตาจค่างควาดีหรือไม่

หากเชื่อ อาจเป็นกับดักที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อหว่านล้อมให้แตกคอกัน

หากไม่เชื่อ เรื่องนี้ก็มีเค้าความจริง เพราะไม่เช่นนั้นเหตุใดข่าวสำคัญเกี่ยวกับสำนักไท่ซางจึงหายไปจากยุทธภพมานานกว่าพันปี นั่นแสดงให้เห็นว่ามีคนจำนวนมากพยายามปกปิดความจริง ไม่ให้ข้อมูลนี้ถูกเผยแพร่ออกไป

ต้องไม่ลืมว่าสิงเฟิงเคยกล่าวไว้ว่า ในอดีตสำนักไท่ซางประกอบด้วย เจ็ดยอดเขา สิบสองวิหาร ยี่สิบสี่เขต และสามสิบหกสำนักย่อย แม้แต่เกาะเซียนเผิงไหล ยังเป็นเพียงสำนักย่อยแห่งหนึ่งเท่านั้น

อำนาจที่ยิ่งใหญ่ถึงเพียงนี้ จะแข็งแกร่งเพียงใด

ยิ่งไปกว่านั้น ปีศาจค้างคาวโลहितยังยอมรับเองว่า
สำนักไต้ซ่างเคยเป็นผู้นำสูงสุดของสำนักบำเพ็ญในไต้หวัน
แม้แต่สำนักศักดิ์สิทธิ์อย่างคุณหลุนกับหลัวฝูก็ยังอยู่ใต้การ
ปกครองของสำนักไต้ซ่าง

แต่สำนักที่ยิ่งใหญ่กว่าคุณหลุนและหลัวฝูเช่นนี้ล่มสลาย
ไปอย่างไรร่องรอย อีกทั้งไม่มีบันทึกข้อความหรือเรื่องเล่า
ปากต่อปากใดๆ หลงเหลืออยู่ เรื่องนี้ช่างน่าประหลาดใจยิ่งนัก

ต้องเข้าใจว่า ในช่วงเวลาที่บ้านเมืองวุ่นวาย เหล่าขุนศึก
แย่งชิงอำนาจ แม้แต่กลุ่มอิทธิพลเล็กๆ ที่ไม่ได้มีชื่อเสียงนัก
ยังพอมีบันทึกอยู่ในประวัติศาสตร์ท้องถิ่นเพื่อให้คนรุ่นหลัง
ศึกษา

ยิ่งถ้าเป็นการผลิตเปลี่ยนราชวงศ์ ย่อมทิ้งร่องรอยอัน
ลึกซึ้งไว้เสมอ

สำนักไต้ซ่างก็เช่นกัน มีมรดกตกทอดที่สั่งสมมาหลาย
พันปี ผ่านมาหลายชั่วอายุคน เปรียบเสมือนการเปลี่ยนผ่านของ
ราชวงศ์ที่ยิ่งใหญ่อันควรจะส่งผลกระทบอย่างลึกซึ้ง

ทว่าข้อมูลทุกอย่างเกี่ยวกับ “ราชวงศ์” นี้เหมือนจะหายไปสิ้น

ไม่ใช่แค่เหมือนจะหายไปเสียด้วย แต่หายไปจริงๆ มีคนลบล้างทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับสำนักไต้ข้าง ทำให้คนรุ่นหลังเข้าใจผิดว่าสำนักนี้ไม่เคยมีตัวตนอยู่ในไต้หล้า

“เหตุใดกัน

“ความจริงที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังนี้ คือเกิดการสมคบคิดและทรยศเช่นนั้นหรือ”

เซียวจิ้งหยวนรู้สึกวุ่นวายในใจ ความคิดต่างๆ ประดังประเดเข้ามาจนสับสนหัวแทบระเบิด เขารู้สึกปวดหัวอย่างมากกับความจริงที่อาจอยู่เบื้องหลังเรื่องราวทั้งหมดนี้

ตุ้มๆ...

ในขณะที่เซียวจิ้งหยวนจมอยู่กับความคิดของตน สายฟ้าผ่ามาสะพรั่งกลัวยังคงระเบิดอย่างต่อเนื่อง พลังสายฟ้าและแสงจ้าพุ่งวาบอยู่ตลอดยาวนานกว่าชั่วยาม

เมื่อสายฟ้าอันเจิดจ้าทำลายแสงโลหิตที่ลอยอยู่ในความว่างเปล่าจนหมดสิ้น มันก็ค่อยๆ สงบลง และกลับกลายเป็นท้องฟ้าที่ประดับด้วยดวงดาวระยิบระยับอีกครั้ง

ในตอนนี้ เซียวจิ้งหยวนจึงได้สติกลับมา เขาเอ่ยด้วยความดีใจว่า “ปีศาจโลหิตตัวนั้น ตายแล้วหรือ”

“ยัง!” เสียงของสิงเพิงดั่งขึ้น “นั่นเป็นเพียงวิญญาณโลหิตตัวหนึ่งเท่านั้น ปีศาจโลหิตมีวิญญาณโลหิตนับหมื่น ตัวหนึ่งถูกกำจัดไปก็แบ่งร่างเพิ่มได้อีกเรื่อยๆ ตราบใดที่วิญญาณโลหิตไม่ถูกทำลายจนหมด มันก็ฟื้นคืนชีพได้ไม่มีที่สิ้นสุด”

“เฮ้อ”

เซียวจิ้งหยวนถอนหายใจด้วยความผิดหวัง ใจเขาเต็มไปด้วยความตื่นตระหนกและประหลาดใจ

เผ่าปีศาจช่างลึกลับและน่ากลัวนัก เมื่อบรรลุลุวิชาอันชั่วร้ายสำเร็จ พวกมันก็แบ่งร่างได้ไม่สิ้นสุด และยังมีชีวิตที่ไม่มีวันจบสิ้น

สิงเฟิงเหมือนอ่านใจเขาออก จึงกล่าวต่อ “เจ้าไม่จำเป็นต้องอิจฉา หากพวกมันแบ่งร่างมากเกินไป พลังของพวกมันก็ยิ่งกระจายออกไป ไม่อาจแข็งแกร่งเหมือนเดิม ในสถานการณ์ที่พลังเท่ากัน การแบ่งร่างเช่นนี้ไม่ต่างอะไรกับการรันทาย”

“อ้อ”

เซียวจิงหยวนพยักหน้าเบาๆ ก่อนจะอดไม่ได้ที่จะถามต่อ “ท่านผู้อาวุโส เหตุใดวิญญาณโลหิตของปีศาจตัวนั้นที่เหมือนจะหลบหนีไปได้แล้ว ถึงได้ย้อนกลับมาอีก”

“เพราะร่างจริงของมันอยู่ที่นี้” สิงเฟิงกล่าวด้วยเสียงเรียบเย็น “การใช้วิญญาณโลหิตบำเพ็ญใหม่จนกลับมา มีพลังสูงสุดอีกครั้งต้องใช้เวลานับหมื่นปี ดังนั้นมันย่อมต้องการกลับคืนร่างจริงของมัน แล้วใช้ชีวิตนับล้านปีเป็นเครื่องส่วยเพื่อฟื้นฟูพลังในระยะเวลาอันสั้น...”

“อา...”

เซียวจิ้งหยวนที่เพิ่งตระหนักถึงความจริงถึงกับร้องออกมาด้วยความตกใจ “จะต้องไม่ปล่อยให้มันสำเร็จ หากเป็นเช่นนั้น พวกเราคงต้องพบจุดจบแน่นอน!”

ทันใดนั้น ทุกอย่างกลับเงียบสงัด มีเพียงดวงดาวที่ส่องแสงพร่างพรายเคลื่อนไหวอยู่บนท้องฟ้า จากนั้น แสงสว่างที่เจิดจรัสก็เริ่มกระเพื่อมเป็นวงแหวน และร่างของชายชาลผู้หนึ่งก็ค่อยๆ ลอยลงมาจากฟากฟ้า

ชายชาลผู้นั้นมีรูปร่างสูงใหญ่ ผอมขาวยาวประป่า หนวดเครารุงรังคล้ายมังกรลอยกลางอากาศ ร่างของเขาโปร่งแสง แต่พลังอันหนักแน่นที่แผ่ออกมาจากตัวเขา นั้น ให้ความรู้สึกสง่างามน่าเกรงขาม รวากับผู้ปกครองอำนาจสูงสุด

“...ท่านผู้อาวุโส”

เซียวจิ้งหยวนมองแวบเดียวก็รีบก้มหน้า รู้สึกถึงความรู้สึกแปลกๆ ของความไม่มั่นใจ

“สิ่งที่เขากล่าว เป็นความจริงหรือไม่” หลังจากความเงียบที่ยาวนาน สิงเฟิงจึงเอ่ยถามขึ้น “สำนักไท่ซาง...ล่มสลายแล้วหรือ”

“...”

เซียวจิ้งหยวนรู้สึกหัวโนหวอย่างรุนแรง คำพูดอยู่ที่ปลายลิ้น แต่กลับไม่สามารถเอ่ยออกมาได้

“ฮ่าๆๆ!”

ทุกอย่างชัดเจนโดยไม่ต้องอธิบาย สิ่งเพิ่งเข้าใจความจริงทันที เขาหัวเราะอย่างขมขื่นจนเสียงสะท้อนทั่ว “ฟ้าดินเอ๋ย...เหล่าปรมาจารย์เอ๋ย...ท่านเจ้าสำนักฟ้าใหญ่สำนักไท่ซางพินาศแล้ว...สิ่งที่เราทำมาทั้งหมดนี้...มันมีความหมายอะไร...”

เสียงหัวเราะที่เต็มไปด้วยความเศร้าโศกนั้นแฝงความเจ็บปวดร้าวลึก สีหน้าที่ทุกข์ทรมานยิ่งทวีความหดหู่

เซียวจิ้งหยวนรู้สึกได้ถึงความรู้สึกนั้น เลือดลมในตัวพลันพลุ่งพล่านอย่างฉับพลัน เขากล่าวออกมาอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “ไม่! สำนักไท่ซางยังไม่พินาศ ตราบใดที่ยังมีศิษย์หลงเหลืออยู่...สำนักไท่ซางจะไม่มีวันสูญสิ้น!”

“หืม?”

สิงเฟิงหันมามองเซียวจิ้งหยวนทันที

ในชั่วพริบตา เซียวจิ้งหยวนรู้สึกถึงแรงกดดันมหาศาลที่พุ่งตรงมาราวกับคลื่นทะเลที่โถมกระหน่ำ ทำให้ใจเขาสั่นสะท้าน ร่างกายโงนเงนแทบทรงตัวไม่อยู่ แม้แต่เขาก็เหมือนจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ เขารู้สึกว่าขาทั้งสองข้างอ่อนแรงจนแทบจะทรุดลงไปกับพื้น

แต่ในชั่วขณะนั้นเอง จิตใจเขาพลันแจ่มกระจ่างขึ้น เขากัดฟันแน่น คบคุมตัวเองให้ยืนหยัดอย่างมั่นคง

ทันใดนั้น แรงกดดันอันน่าสะพรึงกลัวก็หายไปอย่างรวดเร็วคล้ายคลื่นน้ำที่ไหลย้อนกลับ

เซียวจิ้งหยวนรู้สึกร่างกายเบาหวิว เหงื่อเย็นไหลซึมจากหน้าผากและแผ่นหลังจนชุ่ม

ในตอนนั้นเอง สิงเฟิงจ้องมองเขาด้วยสายตาเย็นเยียบ และถามด้วยน้ำเสียงจริงจังว่า “เจ้าคือผู้ใด”

ตุ๊ป!

เซียวจิ้งหยวนเหมือนคิดได้ รีบคุกเข่าลงทันทีและกล่าวด้วยเสียงหนักแน่นว่า “ศิษย์เซียวจิ้งหยวน ข้าน้อยเริ่มบำเพ็ญตั้งแต่วัยเยาว์ ณ อารามหวนจิน นอกเมืองซูโจว...”

เขาเล่าเรื่องราวของตัวเองอย่างละเอียด ตั้งแต่การเสื่อมถอยของอารามหวนจิน การได้พบกับคัมภีร์กรรมตลอดจนความลับที่เกี่ยวข้องกับสระกระบี่แห่งเนินพยัคฆ์

แม้กระทั่งรายละเอียดเกี่ยวกับวังบนเกาะเซียนผิงไห่และเตาหลอมไอศดลิกลับ เขาก็เล่าอย่างครบถ้วน

เขาพูดอยู่นานกว่าหนึ่งชั่วโมงจนคอแห้งผาก จึงจบการเล่าเรื่องได้

สิ่งหนึ่งที่ฟังเรื่องราวทั้งหมด มีสีหน้าที่เปลี่ยนไปมาหลายครั้ง เส้นเลือดบนมือปูดโปนคล้ายกำลังพยายามควบคุมตัวเองไม่ให้ระเบิดอารมณ์ออกมา แม้เขาจะสงบนิ่ง แต่บรรยากาศรอบตัวกลับแผ่ความรู้สึกอันตรายอย่างรุนแรง

เซียวจิ้งหยวนไม่กล้าหายใจแรง ราวกับนักโทษที่คอยรับคำตัดสิน เขานั่งอยู่อย่างสงบเสงี่ยม แต่ลึกๆ ในใจกลับรู้สึกสงบกว่าที่เคย

เพราะเมื่อมองย้อนกลับไป เขามีสายสัมพันธ์ใกล้ชิดกับ
สำนักไต้ซ่าง กล่าวได้ว่า การมีอยู่ของสิงเพิง ก็คือต้นกำเนิด
และที่พึ่งพิงที่แท้จริงของเขา

ในโลกแห่งการบำเพ็ญ สายสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์
และศิษย์ในสำนักมีความแน่นแฟ้นยิ่งกว่าสายเลือด ดังนั้น
เชียวจิงหยวนจึงไม่จำเป็นต้องโกหก เพียงแค่เล่าความจริงอย่าง
ตรงไปตรงมา ก็ไม่มีอะไรให้ต้องกังวลอีก

และเป็นเช่นนั้นจริง ๆ...

หลังจากฟังเรื่องราวของเชียวจิงหยวน สีหน้าของสิงเพิง
ก็ดูผ่อนคลายขึ้น แม้ความเศร้าโศกและความโกรธแค้นยังคง
หลงเหลืออยู่ในแววตาของเขา ทว่าเขารักษาท่าทีสงบเสงี่ยม
และกล่าวด้วยน้ำเสียงทุ้มลึกว่า “ลุกขึ้นเถอะ

“ไม่ว่าจะอย่างไร เจ้าก็เป็นศิษย์แห่ง...อารามหวนจิน
ไชหรือไม่ว่า”

สิงเพิงปรับอารมณ์กลับมาเป็นปกติ สีหน้าไม่แสดง
อารมณ์ใดๆ “ในเมื่อเจ้าเป็นศิษย์แห่งอารามหวนจิน เจ้าก็ถือว่าเป็นศิษย์ของสำนักไต้ซ่างโดยปริยาย ไม่จำเป็นต้องก้มหัว

ค่านับให้ผู้ใด เราชาวสำนักไท่ซาง ไม่กั้มหัวให้ฟ้า ไม่
หมอบกราบให้ดิน มีเพียงกฎเหล็กข้อเดียวเท่านั้น...

“เคารพอาจารย์ ยึดมั่นในวิถี!”

ดบอຍາວ

ผีชะตาทำสามภพ เล่ม 7

三界仙缘

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《三界仙缘》 Vol.7

Author: 东山火 Dong Shan Huo

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd. Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

东山火 Dong Shan Huo

ผีชะตาทำสามภพ เล่ม 7 / 东山火 Dong Shan Huo : เขียน; บุษบาเหมันต์ : แปล จาก 三界仙

缘.— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 583 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. บุษบาเหมันต์ ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-8158-0